

sygn. akt VII U 1464/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

18 sierpnia 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 18 sierpnia 2022 r. na posiedzeniu niejawnym w Warszawie

odwołań A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

1. z 28 lipca 2021 r., znak (...)

o rentę socjalną

2. z 29 lipca 2021 r., znak (...)

o świadczenie uzupełniające dla osoby niezdolnej do samodzielnej egzystencji

3. z 3 sierpnia 2021 r., znak (...)

o rentę rodzinną

oddala odwołania.

Sygn. akt: VII U 1464/21

UZASADNIENIE

A. B. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 28 lipca 2021 r. o odmowie prawa do renty socjalnej i wskazała, że nie jest w tej chwili zdolna do podjęcia pracy.

Odwołanie od tej samej decyzji A. B. skierowała również do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, gdzie zarejestrowano je pod sygn. akt VI U 375/21 i postanowieniem z 6 października 2021 r. przekazano tę sprawę do rozpoznania tut. sądowni. Sprawę wpisano do repertorium U pod sygnaturę akt VII U 1591/21 i zarządzeniem z 30 listopada 2021 r. połączono tę sprawę do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą niniejszą (k.12 akt VII U 1591/21).

A. B. wniosła nadto odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 29 lipca 2021 r. o odmowie prawa do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Sprawę tę zarejestrowano w repertorium U pod sygnaturę akt VII U 1466/21 i zarządzeniem z 20 października 2021 r. połączono tę sprawę do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą niniejszą (k. 46 akt VII U 1466/21).

A. B. wniosła też odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 3 sierpnia 2021 r. o odmowie prawa do rodzinnej. Sprawę tę zarejestrowano w repertorium U pod sygnaturę akt VII U 1465/21 i zarządzeniem z 20 października 2021 r. połączono tę sprawę do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą niniejszą (k. 32 akt VII U 1465/21).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołań

wskazując, że odwołująca się nie jest całkowicie niezdolna do pracy przez co nie nabyła uprawnień do renty socjalnej i do renty rodzinnej, a nadto nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. urodziła się (...) Posiada wykształcenie wyższe-filologia polska. Ostatnio pracowała jako pomoc biurowa. Rozpoznano u odwołującej się zmiany dyskopatyczne i zwyrodnieniowe kręgosłupa.

W trakcie badania przez lekarza orzecznika ZUS odwołująca się prezentowała ograniczenie ruchomości kręgosłupa L-S. Wskazała, że odczuwa zaburzenia pamięci i ma trudności w przyswajaniu nowej wiedzy oraz, że jest w trakcie diagnostyki w Poradni Genetycznej od 2020 r. (podejrzenie fenyloketonurii atypowej). Nigdy nie była leczona psychiatrycznie. Była raz diagnozowana w Poradni Snu na początku 2021 r. Wykonano wówczas badanie eeg i skierowano ją do neurologa. Nie przyjmuje na stałe żadnych leków. Komisja lekarska ZUS nie stwierdziła całkowitej niezdolności A. B. do pracy i jej niezdolności do samodzielnej egzystencji (opinia komisji lekarskiej ZUS z 23.07.2021 r., k.123 i 121-122 dokumentacji lekarskiej ZUS).

Decyzją z 28 lipca 2021 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do renty socjalnej wskazując, że nie jest ona niezdolna do pracy.

Decyzją z 29 lipca 2021 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji wskazując, że nie jest ona niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Decyzją z 3 sierpnia 2021 r. organ rentowy odmówił A. B. prawa do renty rodzinnej po zmarłym 21 września 2018 r. ojcu Z. B. wskazując, że Z. B. w ostatnim 10-leciu przed zgonem nie posiadał okres składkowego i nieskładkowego w wymiarze łącznym 5 lat, zaś jego śmierć nastąpiła po upływie 18 miesięcy od ustania okresu ubezpieczenia, a nadto ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty neurologa celem ustalenia czy odwołująca się jest całkowicie niezdolna do pracy i samodzielnej egzystencji oraz, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa i kiedy powstała (postanowienie z 3 listopada 2021 r., k.41 a. s.).

Biegła neurolog (k. 82) wskazała, że zdiagnozowane u odwołującej się schorzenia to wczesne zmiany niedokrwienne do różnicowania z demielinizacyjnymi mózgu. Wskazała na podejrzenie wrodzonych zaburzeń neurotransmisji - w trakcie diagnostyki, łagodne zaburzenia procesów poznawczych, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego w przebiegu zmian dyskopatycznych i zwyrodnieniowych bez istotnych powikłań neurologicznych. W oparciu o całość obrazu klinicznego i dostępną dokumentację medyczną opiniowanej oraz osobiste badanie neurologiczne biegła wskazała, że brak jest podstaw uznania jej długotrwałej całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej. Opiniowana wymaga dalszej diagnostyki i kontroli neurologicznej, ale obserwowane obecnie objawy neurologiczne nie sprawiają znacznego upośledzenia sprawności organizmu. Stwierdzone schorzenia wymagają dalszego leczenia, a w okresach zaostrzeń dolegliwości może odbywać się w ramach czasowej niezdolności do pracy, tj. zwolnienia lekarskiego. Przy aktualnym stopniu zaawansowania i nasileniu objawów, schorzenia opiniowanej nie powodują upośledzenia funkcji organizmu powodującego długotrwałą całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej w rozumieniu rentowym. W ocenie biegłej neurolog, stan neurologiczny opiniowanej, nie sprawia naruszenia sprawności organizmu powodującej niezdolność do samodzielnej egzystencji. W badaniu neurologicznym opiniowana prezentowała logiczny kontakt, prawidłową orientację auto i allopsychiczną. Nie stwierdzono istotnych cech ogniskowego uszkodzenia CUN ani OUN. W oparciu o konsultację neuropsychologiczną stwierdzono w Klinice (...) łagodne zaburzenia procesów poznawczych. Stan neurologiczny stwierdzony u opiniowanej nie powoduje konieczności stałej pielęgnacji i pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, tj. czynności higieny osobistej, spożywania posiłków. Nie wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w związku z

ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Naruszenie sprawności organizmu opiniowanej nie powoduje konieczności pomocy i wsparcia osób innych w pełnieniu ról społecznych badanej ze względu na stan neurologiczny. Biegła dodała, że ocena braku niezdolności opiniowanej do samodzielnej egzystencji jest zgodna z oceną Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS, co zostało stwierdzone także w oparciu o ocenę zmodyfikowanej skali Barthela - stosowanej do oceny niepełnosprawności NDSE, w której opiniowana uzyskała 100 punktów (opinia lekarza biegłego sądowego w zakresie neurologii, k.82 i nast.).

Odwołująca się złożyła zastrzeżenia do opinii biegłej neurolog wskazując brak wzięcia pod uwagę stwierdzonych zaburzeń wykonawczych i wniosku z hospitalizacji badanej o „braku możliwości wykonywania pracy” przez odwołującą się oraz rozpoznania w zakresie wieloogniskowego uszkodzenia mózgowia jak i podejrzenia występowania stwardnienia rozsianego (karta z oddziału neurologicznego z 2022 r.). Zdaniem odwołującej, biegła w opinii podała, że nie ma u opiniowanej ewidentnych cech uszkodzenia, co nie jest zgodne ze stanem faktycznym, gdyż badana ma stwierdzone występowanie objawów ruchowych (osłabienie lewej kończyny), objawów czuciowych (utrata czucia w obrębie lewej strony ciała), zaburzeń widzenia (nieprawidłowe przewodzenie wzrokowe). Odwołująca dodała, że biegła w wybiórczy sposób dokonała analizy dokumentacji, ignorując jej najważniejszą część (zaburzenia neurotransmisji) powodujące organiczne uszkodzenie mózgu i w konsekwencji tego zaburzenia wykonawcze i poznawcze. Biegła nie odniosła się do załączonych badań neuropsychologicznych, które stwierdzają regres funkcji poznawczych i wykonawczych u badanej w ostatnim roku. Zaznaczyła, że w opinii brak jest odniesienia do dokumentacji neurologicznej z okresu niemowlęcego odwołującej się, w szczególności do wad rozwojowych stwierdzonych po urodzeniu. Dodała, że jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym z uwagi na aparat ruchu (wieloogniskowe zmiany zwyrodnieniowe w stawach miedzykręgowych, z występowaniem przepukliny z uciskiem korzeni nerwowych i objawami korzeniowymi; co zostało zdewaluowane w opinii i określone jako „nieistotne powikłanie neurologiczne” (zastrzeżenia do opinii z 28.02.2022 r., k. 98-98).

Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłej sądowej B. A. na okoliczność ustosunkowania się do zarzutów złożonych przez odwołującą się oraz ewentualnego wskazania jaki zakres specjalizacji (poza neurologiczną) jest niezbędny do dodatkowej oceny stanu zdrowia A. B. w związku ze zgłoszonymi chorobami metabolicznymi (postanowienie z 29.04.2022 r., k. 110).

Zgodnie z postanowieniem sądu biegła neurolog ponownie dokonała analizy dokumentacji zawartej w aktach sprawy, analizy opinii głównej wydanej w sprawie i zapoznała się z pismem procesowym powódki z 28 kwietnia 2022 r. oraz z dodatkową dokumentacją medyczną. W opinii uzupełniającej stwierdziła, że nie jest prawdą, że biegła nie wzięła pod uwagę dokumentacji medycznej z hospitalizacji opiniowanej w styczniu 2022 r. w Klinice (...) przy ul. (...) w W.. Najważniejsze wyniki dotyczące OUN zostały szczegółowo opisane w opinii głównej biegłej. Odniosła się także do badań neuropsychologicznych. Biegła dodała, że odniosła się do wad rozwojowych z okresu niemowlęcego w zakresie koniecznym do wydania opinii. Biegła wyjaśniła, że nie istnieje specjalizacja w zakresie chorób metabolicznych w zakresie przewodnictwa. Wskazała, że jej wiedza i wieloletnie doświadczenie kliniczne w związku z pracą w Klinice (...) w L., II stopnia specjalizacji i doktorat z neurologii są wystarczające do oceny stanu neurologicznego badanej. Dodała, że w zakresie specjalizacji biegłej nie leży interpretacja wyników badań kardiologicznych czy genetycznych, poza koniecznymi do wydania opinii co biegła uczyniła. Biegła podtrzymała opinię główną odwołując się do dokumentacji medycznej opiniowanej, w tym dodatkowo złożonej po dacie badania biegłej) oraz do osobistego badania neurologicznego i stwierdziła brak podstaw uznania długotrwałej, całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej A. B. ze względu na stan neurologiczny. W ocenie biegłej neurolog, opiniowana wymaga dalszej kontroli neurologicznej, leczenia w okresach zaostrzeń dolegliwości i objawów, ale stwierdzone objawy neurologiczne nie sprawiają znacznego upośledzenia sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do samodzielnej egzystencji (opinia uzupełniająca biegłego neurologa z 14.06.2022 r., k.124-126).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych, a także w oparciu o treść opinii sporządzonej przez biegłą sądową z zakresu neurologii B. A.. Sąd uznał za wiarygodną dokumentację medyczną zawartą w aktach sprawy. W ocenie sądu,

na uwzględnienie zasługują wnioski zawarte w opiniach biegłej neurolog, która w sposób rzetelny oceniła stan zdrowia odwołującej się na podstawie wykonanego badania przedmiotowego oraz znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji medycznej. Stanowisko zaprezentowane przez biegłą jest logiczne i pozwala ustalić zakres dysfunkcji w stanie zdrowia badanej. Biegła jednoznacznie stwierdziła, że ubezpieczona, mimo zdiagnozowanych zmian dyskopatycznych i zwyrodnieniowych kręgosłupa, jest w stanie samodzielnie ubierać się i rozbierać, a także potrafi wykonywać toaletę. Dodatkowo po przeprowadzeniu badania uznano, że stan zdrowia A. B. umożliwia jej zrobienie zakupów i przygotowanie posiłków.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania były nieuzasadnione.

Spornym w sprawie było czy stan zdrowia odwołującej się uprawnia ją do świadczeń objętych zaskarżonymi decyzjami.

Sąd oparł się zatem na wiadomościach specjalnych biegłej z zakresu neurologii, by ustalić istnienie tej zasadniczej przesłanki i zważył, że ugruntowane orzecznictwo prezentuje jednoznaczny pogląd, że z istoty i celu dowodu z opinii biegłych wynika, że jeżeli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim przypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opiniami biegłych, jeżeli są one prawidłowe i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (wyrok SN z 27 listopada 1974 r. w sprawie II CR 748/74, publik. LEX nr 7618).

W ocenie sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy, biegła dysponująca przedstawioną dokumentacją, po przeprowadzeniu badań odwołującej się i analizy przedmiotowo-podmiotowej wydała przekonującą opinię, przy czym wnioski opinii zostały przez nią logicznie, rzeczowo i stanowczo uzasadnione. W swej treści opinia biegłej nie nasuwa żadnych wątpliwości, przez co daje ona podstawę do oparcia na opinii rozstrzygnięcia sprawy.

renta socjalna

W zakresie roszczenia o rentę socjalną, sąd miał na uwadze, że renta ta przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia w trakcie nauki w szkole

lub szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia, w trakcie kształcenia w szkole doktorskiej, studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej).

W ocenie sądu postępowanie dowodowe wykazało, że A. B. nie jest całkowicie niezdolna do pracy, przez co jej odwołanie od decyzji z 28 lipca 2021 r. podlegało oddaleniu.

świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji

Zgodnie z art. 1 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz. U. z 2020 r., poz. 252) świadczenie uzupełniające przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z treścią art. 1 ust. 2 tej ustawy, celem świadczenia uzupełniającego jest dodatkowe wsparcie dochodowe osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniu uzupełniającym, takie świadczenie przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem

o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji

albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji. Ust. 2 ww. przepisu wyznacza kwotę 1.750 zł jako górną granicę świadczeń, których beneficjentami mogą być osoby, którym przyznawane jest świadczenie uzupełniające.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy w sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie, dotyczących postępowania w sprawie świadczenia uzupełniającego, wypłaty tego świadczenia oraz wydawania orzeczeń, o których mowa w art.

2 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (...) z wyjątkiem art. 136 tej ustawy (Dz. U. z 2021 r., poz. 291), zwanej dalej „ustawą emerytalną”.

Zgodnie art. 75 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 53 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą”, dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia, z zastrzeżeniem ust. 4.

Jedną z przesłanek przyznania świadczenia uzupełniającego jest stwierdzenie niezdolności do samodzielnej egzystencji. Z art. 13 ust. 5 ustawy emerytalnej wynika,

że niezdolność do samodzielnej egzystencji to spowodowana naruszeniem sprawności organizmu konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy drugiej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem pojęcie to ma szeroki zakres przedmiotowy, obejmuje bowiem opiekę oznaczającą pielęgnację,

a więc zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej, a także pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat

czy składanie wizyt u lekarza. Niezdolność do samodzielnej egzystencji ma więc wymiar podwójny, dotyczący zarówno podstawowych czynności własnej osoby, jak i czynności życia codziennego. Orzeczenie niezdolności do samodzielnej egzystencji wymaga niemożności samodzielnego wykonywania tych czynności łącznie na obu wskazanych płaszczyznach.

W ramach zakresu pojęcia „niezdolności do samodzielnej egzystencji” należy odróżnić opiekę oznaczającą pielęgnację od pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat czy składanie wizyt u lekarza (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 6 marca 2013r., III AUa 1235/12). Pojęcie niezdolności

do samodzielnej egzystencji obejmuje z jednej strony opiekę, oznaczającą pielęgnację,

czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokojenia potrzeb fizjologicznych, czy utrzymania higieny osobistej, a z drugiej strony dotyczy

też pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak: robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza, czy załatwianie spraw urzędowych. Dopiero te dwa aspekty ujmowane łącznie wyczerpują zakres znaczeniowy ustawowego pojęcia „niezdolności do samodzielnej egzystencji”. Pojęcie to w zaprezentowanym rozumieniu jest w orzecznictwie utrwalone (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 27 kwietnia 2000 r., III AUa 190/00, Prawo Pracy 2001/3/45; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 lutego 2002 r., III AUa 1331/01, OSA 2003/7/28; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 6 marca 2003 r., I AUa 651/02, Prawo Pracy 2004/7-8/65; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 20 czerwca 1995 r., AUr 531/95, OSA 1995/7-8/56). Istotne jest przy tym, że sam fakt, że osoba doznaje pewnych utrudnień w realizacji potrzeb życia codziennego nie może przesądzać o uznaniu jej za niezdolną do samodzielnej egzystencji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 3 września 2015 r., III AUa 910/14).

Sąd zauważył przy tym, że ubezpieczona w chwili wydania decyzji przez organ rentowy nie posiadała odpowiedniego wieku do przyznania jej prawa do dodatku pielęgnacyjnego bez względu na stan zdrowia - ukończy ona 75-ty rok życia 3 kwietnia 2061 r. Tym samym uzyskanie prawa do świadczenia w postaci dodatku pielęgnacyjnego, a co za tym idzie – do świadczenia uzupełniającego, uzależnione było od stwierdzenia istnienia u niej niezdolności do samodzielnej egzystencji. Przesłanka ta nie została spełniona, a zatem jako osoba zdolna do samodzielnej egzystencji odwołująca nie nabyła prawa do świadczenia uzupełniającego z tego tytułu, przez co jej odwołanie od decyzji z 29 lipca 2021 r. podlegało oddaleniu.

renta rodzinna

Zgodnie bowiem z art. 57 ust. 1 pkt. 1-3 w zw. z art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, przy czym zgodnie z art. 65 ust. 2 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS, przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy; ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; tj. 5 lat stażu pracy w ostatnim dziesięcioleciu przed datą powstania całkowitej niezdolności do pracy,

chyba że udowodnił okres składkowy w wysokości 25 lat dla kobiety lub 30 lat dla mężczyzny; niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i pkt 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11, 12 i pkt 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, pkt 5 lit. a, pkt 6 i 12 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, chyba że udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny.

Jak wynika z akt rentowych, Z. B. w chwili śmierci, tj. 21 września 2018 r. nie miał ustalonego prawa do emerytury bądź renty z tytułu niezdolności do pracy i nie spełniał warunków wymaganych do ich uzyskania.

Z. B. w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem zgonu posiadał jedynie 7 miesięcy i 4 dni stażu pracy i był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych do 31 sierpnia 2016 r. Nie spełniał on zatem warunków z art. 57 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy.

Sąd zważył nadto, że zgodnie z art. 68 ust. 1 ustawy o emeryturach (...) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej: do ukończenia 16 lat; do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

W postępowaniu sądowym wykazano jednak, że odwołująca się jest zdolna do pracy, przez co jej odwołanie od decyzji z 3 sierpnia 2021 r. podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.